

τοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο ἡ Παναγία. Μίαν φοβερὰν νύκτα, διηγείτο ὁ Βαπτίστας, εἶχε πέσει κατάκοπος καὶ ἀπεκοιμήθη ἐπὶ ὀρθοῦ σκονιῶν. Τότε τῷ ἐπερᾶνη ἡ Παναγία, ἐνθ' ἐκοιμάτο, καὶ τῷ εἶπε μὲ λάρποντας ὀφθαλμούς :

— Αὐτὴ εἶνε ἡ εὐλαβεία σου πρὸς τὴν Παναγίαν, νὰ κοιμάσαι, χωρὶς νὰ κάμης τὴν προσευχὴν σου ;

Τότε ἐξύπνησεν ὁ Βαπτίστας, ἠγέρθη, προσευχήθη, εἶπε τὸ *Χαῖρε Μαρία κεχαριστομένη*, καὶ πάλιν ἀπεκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τῷ ἐπερᾶνη ἡ Παναγία, καὶ τοῦ εἶπε μὲ πολλὴν γλυκύτητα.

— Βαπτίστα, εἶσαι καλὸς νέος. Ὅσον ἔχεις πεποίησιν εἰς ἐμέ, δὲν θὰ σοῦ συμβῇ κακόν. Ἐχε θάρρος. Θὰ ἰδῆς καὶ πάλιν τὴν Βορδιγέραν.

Τόρα δὲ, — ἐβεβαίω ὁ Βαπτίστας, καὶ ἀδιάφορον ἦτο ἂν τὸν ἐπίστευον ἢ ὄχι, — ἡ Παναγία ἦτον ἀπαράλλακτος μὲ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶδεν εἰς τὸ πανδοχεῖον τὴν διάσημον ἐκείνην πρωτὴν τῆς 15 Μαΐου. Καὶ αὐτὸ τὸ φῶσμά της τὸ κυανοῦν ἦτο τὸ ἴδιον.

— Πρέπει νὰ κάμωμεν νὰ νυμφευθοῦν, εἶπεν ἡ Λουκία τὴν μεταμεσημβρίαν, ὅτε ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ ἱατροῦ.

— Πρέπει ; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς φαιδρῶς γελῶν. Ἐνόμιζα ὅτι τὸ πρᾶγμα θὰ ἐγένετο καὶ μόνου σου ἀρκετὰ γρήγορα, χωρὶς νὰ πολυρροντίσωμεν ἡμεῖς.

— Μ' ἔρχεται ὄρεξις νὰ σὰς ὀνομάσω τὸν βραδύτερον ἱατρὸν τοῦ κόσμου, καθὼς ἔλεγε προχθὲς ὁ πατήρ μου, ὑπέλαβεν ἡ Λουκία μετὰ τίνος μορρασμοῦ ἀνυπομονησίας. Ἠξέστε πολὺ καλὰ τὸ ἐννοῶ. Δὲν μὲ εἶπατε μόνος σας ὅτι τὰ οικονομικὰ τῆς Ῥόζας δὲν εἶνε εἰς καλὴν κατάστασιν ; καὶ δὲν εἶνε βέβαιον ὅτι ὁ Βαπτίστας ἔχασεν ὅτι εἶχεν ; Ἐπομένως δὲν εἶνε ἀποδύστατον νὰ συλλογισθῶμεν, ὅτι ἔχουν ἀνάγκην τῆς βοήθειάς μας διὰ νὰ νυμφευθοῦν ;

— Μὴ λέγετε τῆς βοήθειάς μας, διότι τὸ κατ' ἐμὲ μόνον εὐχὰς δύναμαι νὰ τοὺς δώσω.

— Διόλου, ὑπέλαβε ζωηρῶς ἡ Λουκία· πρέπει νὰ τοὺς δώσετε καὶ κατὰ περισσότερον· καιρὸν, κόπους, καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα. Πρέπει νὰ μάθετε τὸ ποσὸν τῶν χρῶδων των καὶ νὰ ὑπολογίσετε τί χρειάζονται διὰ νὰ κάμουν τὸ οἰκοκυριὸν των.

— Πολλὰ χρήματα, ἀπάντησε σοβαρῶς ὁ Ἀντόνιος, πολλὰ χρήματα.

— Ἀδιάφορον ὁ πατέρας θὰ τὰ δώσῃ, ὅσα καὶ ἂν ἦνε, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ εὐχαριστήσιν· πρέπει νὰ τὰ δώσῃ. Θὰ τοῦ εἰπῶ, ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτον ν' ἀρήσωμεν τὸν Βαπτίσταν εἰς τὸ πλοῦτον του, ἂν δὲν κάμωμεν τίποτε δι' αὐτὸν καὶ τὴν Σπεράνταν.

Ὁ Ἀντόνιος ἀπάντησε δι' ἐνὸς μειδιάματος μόνον· ἀλλ' ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας του κλύοι σιωπηλῶς τὴν Λουκίαν.

Ἡ ὥραία αὐτὴ ἡμέρα, ἡ τοσοῦτον εὐτυχὴς διὰ τὰ πρόσωπα τῆς ἱστορίας μας καὶ τοσοῦτον γόνιμος εὐχαριστῶν συγκινήσεων, ἔληξεν ὅπως εἶχεν ἀρχίσει. Περὶ τὸ μεσονύκτιον μουσικὴ γλυκυτάτη ἐτάραξε τὰς ἠχοῦς τοῦ κήπου. Ἦσαν οἱ μουσόφιλοι τῆς Βορδιγέρας, οἵτινες — μαντεύει βεβαίως ὁ ἀναγνώστης ὑπὸ τίνος ἔμπνευσιν — εἶχον συναχθῆ ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ὅπως ἐκτελέσωσι συναυλίαν εἰς τιμὴν τῆς Μις Δάβεν. Ὁ Σιρ Ιωάννης, ὅστις δὲν εἶχεν ἐτι καταλιθῆ, κατέβη εἰς τὸν κήπον, ἵνα εὐχαριστήσῃ ἐπὶ τῇ φιλοφροσύνῃ καὶ ἐγένετο δεκτὸς διὰ ζωηροτάτων ζητωκραυγῶν. Δίσκοι πλήρεις φιαλῶν καὶ ποτηρίων ἐκυκλοφόρησαν μετ' ὀλίγον μετὰ τὸ ὀμίλου τῶν μουσικῶν καὶ τῶν ἄλλων περιέρχων θεατῶν, οἵτινες ἐπλήρουν τὸν κήπον.

Ὅπισθεν τῶν δικτυωμάτων τοῦ παραθύρου τῆς ἠγοράσθη ἡ Λουκία μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τὴν συναυλίαν. Ἡ μουσικὴ ἦτο ἀληθῶς πολὺ καλὴ· ἀλλ' ὅτι συνεκίνησεν ἰδίως καὶ εὐχαρίστησε τὴν Μις Δάβεν, πολὺ πλέον τῆς συμφωνίας τῆς Σμιράμιδος ἦτο χωρικόν τι ἄσμα ψαλλόμενον ὑπὸ τριῶν φωνῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνεγνώρισε τὸ οὖς καὶ ἡ καρδία της γλυκεῖαν καὶ ἠγροτάτην φωνὴν βαθυφώνου. Πρὸς τὸ ἄσμα αὐτὸ δὲν κατώρθωσεν ἡ Λουκία νὰ πνίξῃ τὸ αἶσθημά της ὡς τὴν πρωτὴν, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Κατεκλίθη κλαίουσα, ἀλλὰ δὲν ἐταράχθη ἐκ τούτου ὁ ὕπνος της, ὅστις ὑπῆρξε τὸναντίον βαθεῦς καὶ ἡρεμώτατος.

[Ἐπὶ τῆς ἀνίτητος].

ΚΑΡΟΛΟΣ ΔΙΚΕΝΣ

Συγγεγραμμένον καὶ ἐκδοθὲν ἐπὶ σελ. 280.

« Ἀλλῆν τινὰ εὐτυχίαν ἠμέραν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς μέγα ξενοδοχεῖον καὶ νὰ ζητήσω φαγητόν τι ἀρέσκον μοι πολὺ ὅπως τὸ φάγω μὲ τὴν τεμάχιον τοῦ ἄρτου, ὅπερ ἔφερον περιεκαλυμμένον διὰ χαρτίου ὡς βιβλίον. Τί ἐσκέφθη ὁ θεοῦ ἄγγελος τοῦ ξενοδοχείου ἰδὼν με οὕτως ἐμφανισθέντα τὸ ἀγνοῶ, ἀλλὰ τὸν βλέπω εἰσέτι ἀτενῶς προσβλέποντά με ἐν ᾧ ἔτρωγον... Ἐγὼ ἔδωκα πέντε πέντας καὶ ἤθελον νὰ μὴ τὰς εἰλάμβανεν ».

Μεγίστη ἐορτὴ τοῦ Καρόλου ἦτον ἡ ἑσπέρα τοῦ Σαββάτου· ἐπέστρεψε παρὰ τῇ μητρὶ του ἔχων τὰ ἐξ σελήνια εἰς τὸ θιλάκιόν του, σταματῶν ἐνώπιον ὄλων τῶν καταστημάτων, ὅπως ὑπολογίσῃ τί ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ μὲ τόσῳ μέγα ποσόν. Ὑπὸ τὸ ὄνομα *Καρτοφυλάκιον* ἐξεδίδετο τότε περιοδικῶς συλλογὴ ἐκλεκτῶν ἔργων, ἥτις τὸν κατέβλεψε. Ἐνόστο εἰσῆρχετο εἰς παράπηγμά τι ὅπως θαυμάσῃ κῦνα γεφυρωσμένον ἢ ἀγρίαν θρωπον, ἢ νάνον τινά. Ἐν τούτοις δεινωθειῶν τῶν υποθέσεών των, ἡ οἰκογένεια Δίκενς ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ πατρὶ ἐν αὐτῇ τῇ φυλακῇ. Τὸν Κάρολον ἐνεπιστεύθησαν εἰς πτωχὴν γριεὴν ἄρτι ἀνοίξασαν οἰκοτροφεῖον παιδιῶν. Εἶ-

σία, πάντα τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά σωματεῖα καὶ αὐτοὶ οἱ καλλιερῆται ἀπομεικρυσμένων ἐπαρχιῶν ἔπεμψαν αὐτῷ πρεσβείας· αἱ ἐφημερίδες ἐπληροῦντο ποιημάτων καὶ ἄρθρων ἐπαινετικῶν. Καταβληθεὶς ὑπὸ τοσοῦτων τιμῶν ὁ Δίκηνς ἐπέστρεψε μετὰ τινος ἀνακουφίσεως εἰς τὴν ἡμερίαν τῆς συνήθους αὐτοῦ διαίτης. Ἦτον ἀπλοῦστατος τὰς ὁρᾶσεις· ἠγάπα τὴν ἐξοχὴν διὰ τὸν περιπατον καὶ τὴν ἵππασίαν, πρὸς δὲ καὶ ὅπως ἐπιμελῆται τῶν κυνῶν του. Ἦγόρασε τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον ὠνειροπόλησε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ἐντὸς δὲ τοῦ ἄλλους αὐτῆς ἐποποθέτησε σκιάδα, ἐκ Παρισίων μετενεχθεῖσαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰργάζεται. Ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ βλέπῃ τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, ὡς τοσοῦτον ἠγάπησε, ἐπανάφερεν αὐτὸν συχνὰ εἰς τὴν μεγαλόπολιν ἐκείνην· ἡ ἀγαθοεργὸς αὐτοῦ εὐσπλαγγχία ἐξετείνετο ἐπὶ τῶν πτωχῶν, τῶν ἐγκαταλειμμένων, τῶν ἀσθενῶν παιδιῶν, καὶ αἱ ὠραϊόταται τῶν δημοσίων συνδιαιτῶν αὐτοῦ ἦσαν αἱ ὑπὲρ τῆς ἀνιδρύσεως νοσοκομείου παιδιῶν γενόμεναι.

Πρὸς τινὰ, ἐρωτήσαντά ποτε αὐτὸν πῶς ἔγινε τοσοῦτον μέγας, ὁ διάσημος συγγραφεὺς ἀπεκρίνατο: «Οὐδέποτε ἐπεχειρήσά τι χωρὶς ν' ἀφοσιωθῶ εἰς αὐτὸ ψυχῇ τε καὶ σώματι, οὐδεμίαν ἐργασίαν περιεφρόνησα ὑφ' οἰανδήποτε ἔποψιν καὶ ἂν μοὶ παρουσιάζετο, ἰδοὺ οἱ δύο θεμελιώδεις κανόνες τοῦ βίου μου».

Ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ περικυκλούμενος πανταχοῦ ὁ Δίκηνς ἐπεσεκέφατο τὴν Ἰταλίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν, ἀπέθανε δ' ἐν τῇ προσφιλεῖ του οἰκίᾳ τῷ 1870 ὀκτώ καὶ πεντήκοντα ἑτῶν γενόμενος. Μεθ' ὅλας τῆς ἀσθενείας αὐτοῦ τὰς κρίσεις, καὶ πάλιν ἐπαναληφθείσας, εἰργάζετο συντόμως· ἔγραψε δὲ μέχρι σχεδὸν τῆς ὥρας τοῦ γούματος, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ θάνατος ἐπῆλθε κατ' αὐτοῦ κεραινοδόλος. Τὸ οὕτως ἀπροσδόκητον αὐτοῦ τέλος ἐγένετο ἀφορμὴ γενικοῦ πένθους. Ἡ βασίλισσα ἐτηλεγράφησε πρὸς τὴν οἰκογένειαν Δίκηνς τὰ ἐγκαρδία συλλυπητήριά της, πλῆθος δὲ θρηνοῦν περιεκύκλωσε τὸν τάφον, ὅστις ἀνηγέρθη εἰς τὸν ἔξοχον μυθιστοριογράφον ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου τοῦ Οὐεστμίνστερ, παρὰ τὰ μεγάλα τῆς πατρίδος τοῦ πνεύματα, τὸν Σκί-κσπηρ καὶ τὸν Δρύδεν.

A. K.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Gaston Tissandier].

Μυήματα καὶ τίτλοι.

Ἄπλοῦ στρατιῶται.

Ὁ Ἀραγὼ εἶπε ποτὲ περὶ τοῦ Φιλίππου de Girard ὀμιλῶν «Εἶναι στρατάρχης τῆς βιομηχανίας, ὅστις ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ τείχους μαχόμενος».

Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀλλ' οἱ στρατάρχαι δὲν δύνανται νὰ νικήσωσιν ἄνευ στρατιωτῶν.

Οἱ ἄπλοῦ τῆς ἐπιστήμης στρατιῶται εὐρίσκον-

ται εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἀπειροκρίθμου στρατοῦ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες κινουσι τὰς μηχανὰς ἐν τοῖς τεχνουργείοις, καὶ θερμαίνουσι τὰς καμίνους καὶ μινούουσι καὶ συνδυάζουσι τὰ προϊόντα ἐν τοῖς ἐργοστασίοις, καὶ ἐξάγουσι τὰ μέταλλα καὶ τοὺς ἄνθρακας ἐκ τῶν σπλαγγχῶν τῆς γῆς. Οἱ ἄσμηοι οὗτοι ἐργάται συντελοῦσιν εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν. Καὶ δὲν ἐπιτελοῦσι μὲν ἐφευρέσεις, ἀλλὰ πολλὰκις συνάγουσι τὰ σοι-χεῖα αὐτῶν καὶ ἀποθνήσκουσι καὶ αὐτοὶ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἀνυφούνται διὰ τῆς θυσίας καὶ ἀναδεικνύονται διὰ τοῦ μαρτυρίου.

Μόνη ἡ ἱστορία τῶν μεταλλευτῶν παρέχει ἡμῖν ἀνεξάντλητα παραδείγματα θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως. Αἱ μᾶλλον πρόσφατοι καταστροφαι παρουσιάζουσι ἀνακρίθητα θύματα. Ἐκλέξωμεν τυχαίως μετὰ τῶν τρομερῶν δραμάτων τῶν ἀνθρακωρυχείων.

Τὴν 11 Ἀπριλίου 1877 ἔγινεν εἰς τὸ φρέαρ Tynewidd ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Γλαμοργάν, ἐνδὸς τῶν πλουσιωτέρων σιδηροφόρων καὶ ἀνθρακωφόρων διαμερισμάτων τῆς Οὐαλλίας, μία τῶν καταστροφῶν ἐκείνων, αἵτινες συχνότατα συμβαίνουσιν ἐν τοῖς μεταλλείοις. Οἱ ἐργάται ἠτοιμάζοντο ν' ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ὅτε ἠκούσθη φοβερὸς κρότος. Συνεπεία ἐνσταλάξεων τὰ ὕδατα τοῦ πλησίον βέροντος ποταμοῦ Ῥόνδου εἰσέδρευσαν εἰς τὰς σύριγγας τοῦ ἀνθρακωρυχείου, καὶ ἐπλήρωσαν αὐτὰς μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Οἱ μεταλλευταὶ ἔτρεξαν ἐν σπουδῇ εἰς τὰς κοφίνους, ἀλλὰ μετρήσαντες ἑαυτοὺς, εἶδον ὅτι δεκατέσσαρες ἐξ αὐτῶν ἔλειπον. Ἄνεμος σφοδρὸς ἐξήρξατο τοῦ ἀνθρακωρυχείου, τὰ δ' ὑπόγεια φοβερῶς ἀντήχουν. Οὐδέμία ὑπῆρχε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐλπίς νὰ σωθῶσιν οἱ δεκατέσσαρες δυστυχεῖς, οὗς τὰ ὕδατα βεβαίως εἶχον πνίξει εἰς τὰ βῆθη τῆς γῆς. Ἐν τούτοις ἐργάται τινὲς ἠθέλησαν ἐκ παντὸς τρόπου νὰ σώσωσι τὰ πτώματα, καθῆκον ἱερὸν, τὸ ὁποῖον οἱ μεταλλευταὶ οὐδέποτε παραμελοῦσιν ἔστω καὶ μετὰ κινδύνου τῆς ζωῆς των.

Ἐνῶ ἐσκέπτοντο περὶ τῶν ληπτῶν μέτρων ὅπως εἰσδύσωσιν εἰς τὸ ἀνθρακωρυχεῖον, ἤκουσαν ὑπὸ τὸ ἔδαφος κτυπήματα ἐπανειλημμένα, καὶ ταχέως ἀνεγνώρισαν ὅτι τινὲς τῶν μεταλλευτῶν ἦσαν κεκλεισμένοι ὑποκάτω διαστροφῆς ἀνθρακος δέκα περίπου μέτρων πάχους. Ὁ ἀὴρ πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἶχε σχηματίσει στρώμα, οἱ δὲ δυστυχεῖς εὐρέθησαν οὕτω ἐντὸς εἶδους καταδύτου (cloche à plonger).

Ἴνα καθησυχάσωσι τοὺς ἀτυχεῖς συντρόφους των, οἱ σῶσαι ἀποκρίνονται πρῶτον αὐτοῖς κτυποῦντες σφοδρῶς τὸ ἔδαφος, ἔπειτα ἐπιχειροῦσι νὰ ὀρύξωσι σύριγγα προσκλιθῆ ὅπως δώσωσιν αὐτοῖς ἀέρα καὶ φῶς. Μετὰ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἐργασίαν μικρὸν μόνον ὑπολείπεται στρώμα ἀνθρακος. Μετὰ τῶν ἐργαζομένων ὁ μεταλλευτῆς Οὐάλλιαμ